

Keyifli Okumalar Dileriz

Binlerce kategoride milyonlarca PDF e-kitap, ders kitapları, dergiler ve romanlara platformumuz üzerinden ücretsiz ulaşabilirsiniz.

RESMİ WEB SİTEMİZ

<https://rantey.org>

Yedek ve Duyuru Kanallarımız

Sitemize erişim engeli gelmesi veya adres değişikliği durumunda aşağıdaki kanallardan güncel giriş adresine erişebilirsiniz:

- Telegram: <https://t.me/birkitapbir>
- WhatsApp Kanalımız : <https://whatsapp.com/channel/0029VbDHv8uE50Us4lvMoc0Y>

UYKUSUZ

20 NİSAN PERŞEMBE
SAYI: 2017/16 No: 503
4 TL. (KDV DAHİL)
K.K.T.C. FİYATI: 4,5 TL.

YSK, kanuna aykırı olmasına rağmen
mühürsüz oy pusula ve zarflarını geçerli saydı.

Varandasa Sorduk: Başkan

Fazır ÇİMOSENKO (30):

Başkan'lığa geçince söyle mi oldu yani, "Şim diye kadar takım oyunu oynuyorduk, artık Fatih Terim çıkıp tek başına oynayacak,.... Hayır, öyle değil.. Pekî direksiniz " Bundan öncekiler de başkan değil miydi?," "Evet başkanlardı, ama az baş-kanlardı.. Restoranda "Az Kurupasul-ye,, sipariş edip ekmeğe abanmak gibi.. Doymuyordu ama besleyici değildi eskiden.. Şimdi protein ağır-likli..

Kismetimber HANS (23):

Bunlar sırasıyla şu şekildedir: Milletvekili, bakan, baş-bakan, başkan, padişah, impa-rator ve son olarak evrende bir güç haline gelirsiniz ki bu na "Ceday" lık, yani "Forsbi vityu" denir.. Cedaylık İkiye ayrılır... Aydınlık taraf, karanlık taraf... Aydınlık taraf fotosentezle beslendiğinden yeseşir ve yoda-laşır.. karanlık taraf ise lazer kılıçlarının ışığıyla yollarını bulur lar.. Çünkü çok karanlık, gözgözü görmez... Bir lazer kılıcı 5 saat kadar gider.. üç büyük boy pille çalışır... 5 saatin sonunda bu lazer kılıçlarının gücü düşer ve fenere dönüşürler.. Böyle durumlarda ışığı rakibin gözüne tutup, onun kamasmasını sağ-layan karanlık taraf cedayları kamaşma fırsatından istifade edip kaçarlar.. Çünkü bunlar özünde fırsatçı, istifadeci in-sanlardır.. Yoksa zaten karanlık ta-rafa niye düşsün adam.. Ama ay-dınlık tarafı da iyi bi bxxk san-mayın.. Bunların en ağa babaları Yoda mesela, insan değil.. Kurbaga-yı prenses öpmüş de anca bu kadar dönüşebilmiş gibi.. Bos iş-lerle ömrü geçti amk.. Beyin gücüyle kaldır indir sorunu yapar.. Bi kere de sofrayı kaldırdığın görmedik..

UYKUSUZ

Tayyip Erdoğan, referandumun hemen ertesinde AGİT ve AB'ye haddini bildirerek yeni sisteme hızlı bir giriş yaptı.

Tayyip Erdoğan'ın tek adamlığı referandumla tescillendi.

Kutuplaşma yüzdeleri belli oldu!

Normal şartlar altında, demokrasisi gelişmiş ve hukukun üstünlüğünün hâkim olduğu ülkelerde, seçim sonuçları insanları o kadar da çok ilgilendirmez. Çünkü vatandaşlar, seçilen kim olursa olsun kendi haklarını sonuna kadar koruyacak bir hukukun, oy vermese de onun hakkını da sonuna kadar koruyacak bir siyasi sistemin hüküm sürdüğünü bilirler. Alman Federal Cumhuriyeti'nden Amerika Birleşik Devletleri'ne bir çok ülkede seçime katılım oranlarının düşük olmasının arkasında da bu yatar. Almanya'yı Merkel de yönetse, Schulz da yönetse, hiç kimsenin kafasına göre aldığı bir kararla kendisini ve yakınlarını hapse tıkamayacağını; malına mülküne el koyamayacağını; halkın mallarını damadının, oğlunun, yandaşlarının üzerine geçiremeyeceğini; mahallesindeki küçük barı, her gün okuduğu gazeteyi kapatamayacağını, çocuğunu zorla dini okullara göndermeye zorlamayacağını bilir. Yeri geldiğinde on sekizinci yüzyılda Potsdam'da yaşayıp imparatora posta koyan değirmenci gibi "Berlin'de hâkimler olduğunu" bilir. İşte ağırlıklı olarak bu sebeplerden, **normal şartlar altında** demokrasisi gelişmiş ve hukukun üstünlüğünün hâkim olduğu ülkelerdeki insanlar, seçim sonuçlarını öğrendikten sonra, hoşlarına gitsin gitmesin gidip spor, magazin ve diğer sayfaları gezerler. Ama **Yeni Türkiye'de** korkutucu bir çoğunluğun seçim sonuçlarını öğrendikten sonra dünyanın dört bir yanında göçmen kabul eden ülkeleri araştırmaya başladığını görebilirsiniz.

Ve yine **normal şartlar altında,** resmi evrakı

OHAL üç ay daha uzatıldı!

Şaibeli referandumda oy kaybına uğrayan AKP'de canlar sıkın...

diğerlerinden ayıran temel bir takım özellikler vardır. Evde oturup yazıcınızla para basabilirsiniz ama kullanmaya kalktığınızda bunun adına kalpazanlık derler. Kırıklarınızı gizlemek için boş bir karne bulup notlarınızı yükseltebilirsiniz ama okulun mührü, öğretmenin ve müdürün imzası olmadığını gören annenizden şamarı yersiniz. İşyeri ruhsatınızı bilgisayarda hazırlayıp duvarınıza asabilirsiniz ama zabıta gelip "Hani nerede bunun

mührü?" diye sorar. Trafik polisi ehliyetinizi, polis kimliğinizi kontrol ettiğinde eliyle soğuk damgayı yoklar. Ama en dandik antibiyotik reçetesi için bile eczanelerin kaşe istediği **Yeni Türkiye'de** üstelik ülkenin kaderini etkileyecek bir seçimde ne idüğü belirsiz, mühür vurulmamış yüz binlerce oy pusulası her an Fethullahçı olmak suçlamasıyla tutuklanmaktan ödü kopan bir korkak tarafından ansızın geçerli sayılabilir.

@baris_uygur

Merhaba.

Biraz önce hayali kuzenim geldi eve. "İlkokuldayken çok saçma şeyler yaptım Alpay" dedi. Konuya hemen girdi. "Ee" dedim. "İlkokuldayken öğretmenimiz gözlük takan çocuklarla daha çok ilgileniyordu, bir gün bunu fark ettim, ve ilgi görmek için, ben de görmediğimi söyledim öğretmenime" dedi. "Sonra" dedim. "Sonra olaylar büyüdü, annem çağırıldı okula, önce devlet hastanesine gittik, bana şişe dibi gözlüklerden verdi doktor, gerçekten hiç göremez oldum, sürekli düşünüyorum, düz yolda yürüyemiyorum, sonra Çapa'ya başka bir hastaneye gittik, doktor muayene etti, e bu çocuğu hiçbir şeyi yok dedi, görüyor bu çocuk dedi, sonra her şey normale döndü aslında" dedi. "Nasıl yani" dedim. "Yani işte öğretmenimiz tarafından şahsıma aynı ilgisizlik, annem tarafından sen nasıl bir çocuksun, iblisin sencilik, böyle yani" dedi. "Bu kadar mı yani" dedim. "Bir keresinde de taş yuttuğumu söylemiştim öğretmenime yine ilgi çekmek için, elini boğazıma soktu, yine de taş çıkmadı, olmayan taş nasıl çıksın, off, iğrençti ya her şey" dedi. Gitti sonra. Artık çok daha net tavrıları var. Geliyor, hızlı hızlı anlatıyor, gidiyor. Böyle güzel. Böyle gelecekte hep gelsin, böyle gidecekte hemen gitsin.

Bir keresinde de bir yerde tualete gireceğim, tek tuvalet var, yani erkekler tualeti de kadınlar tualeti de var ama, erkekler tualetinde tek tuvalet var. Kadınlarınkini bilmiyorum. Kapıyı tıkladım. İçeriden aynı şekilde tık tık şeklinde bir cevap aldım. Beklemeye başladım. Sonra başka biri geldi. Harş diye kapıya davrandı. Kapalı tabii. Açmadı. Dedim "dolu içersi". Beklemeye başladık. Birbirimizi süzuyoruz bir yandan da. Diyorum ne kaba biri, sıra diye bir şey var diyorum içimden. "Sıcıyor galiba" dedi. "Bilmiyorum" dedim. "Yok yok, kesin sıcıyor" dedi. "Sıcmasa şimdiye kadar çıkardı" dedi. "Bilemiyorum" dedim. "Koktu yemin ediyorum ya" dedi. "piyiii, çok pis çıktı, içi çürümüş resmen" dedi. "Olabilir" dedim. "Kabız bence" dedi. "Şu anda" dedi. "g.tünün çeperleri yırtılıyor bence çıkarken" dedi. Nasıl çirkinleşti ama. Alkol de almış belli. "Bence" dedi "şu anda yüzde kırk beşini sıçtı" dedi. Oran veriyor. "Yüzde elli beşi içeride, asıl zor kısmı da bu bence" dedi. Ömrümün en pis muhabbetine maruz kalıyorum. Gideyim diyorum, gidemiyorum da. Öyle bir aurası var ki bana sarar diye korkuyorum. Peşimden gelir, gecemi bana dar eder diye tırsıyorum. Zaten az çışım vardı, az çış için şu düştüğüm duruma bakınız diyorum. Derken kapı açıldı. İçeriden çıtı pıtı bir kız çıktı. Henüz yeni şaşırmıştım ki, kız yanımdaki hödüğe, "aa, aşkım sen de mi burdaydın" dedi. Ne yapacağımı bilemedim. Göz teması kesinlikle kurmadım. Tuvaletten hemen çıktım. Mekandan koşarak uzaklaştım. Salacak'tan denize atladım, Sarayburnu'na kadar yüzdüm. Kayalara tırmandım, bütün gece ağladım.

Geçenlerde şöyle bir şey oldu. "Nasıl bi şey?" "Şöyle bi şey." Kadıköy'de hep çay içtiğim bir yer var. Kadıköy'de sahneye çıktığım yere de çok yakın. Oyun öncesi genelde orada oturur, çay içer, oyuna hazırlanırım. Orada bir kardeşimiz var, sürekli oyuna gelmek istiyor ama hep bir şey çıkıyor. Yok "yarın sınavım var, öbür gün başka bir şeyim var", sürekli böyle. Ben de diyorum ki, "kasma" diyorum, "boş bir gününde gelirsın" diyorum. Ne diyeyim başka. Geçenlerde de, "geliyorum bu hafta" dedi. "E iyi gel" dedim. Oyun günü, "iki arkadaş daha getirsem sorun olur mu" dedi. Dedim "niye sorun olsun, alırlar biletlerini, oturur izlerler, benim için niye sorun olsun" dedim. "Bilet mi almıyor" dedi. "E tabii" dedim. "Kaç lira ki" dedi. Dedim "şu kadar". Bir yüzü düştü. Oyuna çok az kala tekrar uğradım oraya. Çay içiyorum. "Geliyor musun oyuna" dedim. "Babamla pis kavgaya ettik, gelemiyorum" dedi. Senin zaten gelemeyeceğin o kadar belliydi ki. Diğer iki arkadaş da hiç sormadım. Çay içtim, oyuna hazırlandım. Oyuna hazırlanırken de hep düşündüm. "A be şebelek seni" dedim, "sen burada benden bu çayın parasını almayı biliyorsun, bana gelince çay beleş olsun istiyorsun, e sahne de benim çayım, pis seni ya" dedim içimden. Hep böyle şeyler dedim içimden. Hep ama.

Diyojen Büyük İskender'e "gölge etme başka ihsan istemem" yerine "yürü git" deseydi nasıl olurdu acaba, ben bunu hep düşünüyorum. Hep ama. "Sigigit lan sigigit" deseydi mesela. Nasıl olurdu acaba.

"Oğlunuz ne iş yapıyor?" "Güce tapyıyor." "Nasıl yani?!" "Yani tam bir yavşak, tam bir karaktersiz bizim oğlumuz." "Diyorsunuz." "Öyle öyle." "Yürüyün gidin lan!.. Bizde yavşaklara verilecek kız yok, sigigidin lan sigigidin!.."

Sadece bir kilimle evden çıkmak istiyordum şimdi de öyle. Ve gitmek. Senelerce gitmek. Gezmek, gezmek, gezmek. Kilimle. Kilim bitene kadar. Canım çeker kah açarım kilimi, otururum üstüne, öyle keyif yaparım, yeri gelir kah dürer, sırtımda taşırım. Bence bir insan odaklanırsa sadece bir kilimle bile mutlu olabilir. Kilime odaklanacakmış ama. Kilimse kilim. Başka bir şey değil. "Kilim olsun ama yanında da başka bir şey olsun" değil. Sadece kilim. O zaman işte mutlu olursun. Öyle işte. Öyle olursun yani. Ni. İ.

Hoşça kal.

Sandık içi

ERSİN KARABULUT

TAKSİCİNİN BİRİYLE SAĞMASAPAN Bİ ŞEKİLDE KAVGA ETTİK. NE OLDUĞUNU ANLATMAYCAM DA, BİR ANDA ŞÖYLE OLDU ORTALIK.

KENDİMİ NASIL ÖYLE Bİ DURUMA SOKTUM, HİÇ BİLMİYORDUM. ORDA HER FENİ GÖZE ALMIŞTAM, AMA NASIL OLDUYSA 3-5 ADAMDAN OLSAYDI DAYAK YEMEKTE Bİ ŞEKİLDE KURTULDUM. ETRAFTAKİ İNSANLARDAN ÇEKİLER HERHALDE. SONRA SAKİNLİSİNCE DÜŞÜNDÜM DE NE ACAYİP ŞEYLER ULAN... O HERİF DE BEN DE ÇOK SENELER ÖNCE, BİRBİRİNDEN ÇOK UZAKTA ŞÖYLE İKİ İNSANDIK.

YANI NE OLDU DA O NOKTADAN ŞU NOKTAYA GELDİM? TİPE BAK, MESELA ŞU KONUŞMALAR BAK Bİ.

AZ ÖNCE HESAPLADIM, TAM OLARAK 11632 GÜN YAŞA-MIŞIM. YANI 10 BİN GÜNDE O EN MASUM VAKİTTEN BU EN S-K GİBİ VARLIĞA DÖNÜŞEBİLİYORSUN NE KÖTÜ...ASLINDA TABİİ ORTADA YILLARCA MARUZ KALDIĞIMIZ, KALMAYA DA DEVAM ETTİĞİMİZ BÜYÜK Bİ PROPAGANDA VAR. ŞU ŞEKİLDE:

DOĞRULUK PAYI YOK DEMİYORDUM DA, VERİLİŞ ŞEKLİ O KADAR VİCDANIZ Kİ, O NASHATLARI DİNLERSEN KORUNMAYAYA ÇALIŞTIRIN O DÜŞMAN-LARA DÖNÜŞÜYÖ MÜSÜN? YANI HERKES NE KADAR SINIRLI VE SERT GÖZÜKMEYE ÇALIŞIYO LAN, BU NE DELİKANLILIK MNA KOYAM (BKZ: İLK KAREDEKİ BEN) SIKIYO SA SALSINLARMIŞ DA GÜ-NÜNÜ GÖSTERCEKİMİS DE BULMAYNE, NİCE DELİ GİBİ HERKES... O YÜZDEN Bİ SÜREDIR KENDİNCE BİŞEY BULDUM, CANIMI SIKAN BİRİ OLDUĞUNDA HEYVEN BEBEKLİĞİNİ ÇOCUKLUĞUNU FİLAN HA-YAL EDİYORDUM...

TABİİ BU MANTIKLA TAM TERSİ DE DÜŞÜNÜLEBİLİR MESELA NE BİLİYİM, GELECEĞİN,MESELA 40 YIL SONRANIN BAŞBAKANI ŞU AN NAAPIYODUR?..

Bİ BİLSE NE BİCİM Bİ HERİF OLACAĞINI, O BİLE BİLMİYORDU. YİNE DE Bİ KURNAZLIK Bİ UYA-NIKLIK VARDIR İÇİNDE SANKİ Dİ Mİ?

İŞİN KÖTÜSÜ BU KONUDA O "SERT OLUN" CULARIN DIŞINDA, ÖTEKİ AKILLI GİBİ TA-RAFIYAN DA AYRI Bİ PROPAGANDA UYGULANIYO. MESELA BEN HALA FİĞÜR MİĞÜR OYUNCUK ALIYORDUM TAMAM MI (HALA DEDİĞİM, KÜÇÜKKEN ALAMIYORDUM ŞİMDİ ALIYORDUM) VE BİLİYORDUM Kİ HAKKIMDA ŞÖYLE DÜŞÜNENLER VAR...

BÖYLE BÖYLE GEÇSİN İŞTE HAYAT. İKİ DAKKA DELİKANLI OLMAVİVERELİM.

Bizim Mahalle II: Herkes ne kadar yaşlı

İzlerken iç geçirdiğiniz eski siyah beyaz Türk filmlerindeki gibiydi mahallemiz ki her şey de siyah beyazdı zaten. Tıpkı o filmlerdeki gibi birbirimizle yardımlaşır, birbirimizin her işine hep beraber koşardık koşmasına da, yine o

filmlerdeki kalles ağa, sinsi müteahhit, zalim işgal subayı tiplerimeleri gibi hain bir muhtarımız vardı. Ve her şey çoğumuzun her gece yatmadan önce, bir an evvel ölsün diye dua ettiğimiz muhtarın o gece gerçekten ölmesiyle başladı.

Muhtarın nasıl öldüğünü anlayamadık bile. Neticede bütün mahalleliye kan kusturan herifin tekiydi, arkasından üzülecek hâlimiz yoktu ya, bir yandan da bütün mahalleli, hain muhtara olan nefrette birleştiğinden, şimdi sanki bizi bir arada tutan şeylerden biri eksilmiş gibiydi.

Muhtarı toprağa bile vermeden yeni muhtar seçtik. Onca aday arasından Hacı Bakkal muhtar oluverdi. Çok oy almamıştı ya, umursamadık. "Nasıl da eski muhtardan kötü olamaz ya," dedik. Eski muhtarın yanında kapılanan üç beş kişi dışında bir tek eski muhtardan çok çeken Hilmi Abi kıldı. Yeni muhtar Hacı Bakkalı işte. Yavaş da olsa hep bir gülümseme vardı yüzünde. Bir gazoz, bir kangal sucuk daha satacağım diye şekilden şekile girerdi. Hem beğenmezsek değiştirirdik.

Hacı Bakkal önce eski muhtarın can dostlarının üzerine gitti. Eski muhtarın can dostlarını tutuklatmaya başladı. Mahallelinin çoğu, zamanında eski muhtardan çok çektiği için destek oldu. Eski zamanlar olmadıktan, saklandıkları yerleri söyledi, gördüğü yerde ihbar etti. Zaten en tehlikeli ortaklıklar, ortak bir düşmana olan nefrette, ortağın hırlı mı hırsız mı olduğuna bakmadan kurulanlar değil midir?

Hacı Bakkal bu arada dükkânına yepyeni mallar getirdi, daha renkli, daha cıvıllı şeyler. E ama neticede bizim mahalle, hani şu eski filmlerde izleyip izleyip özlediğiniz mahalle fakir bir mahalleydi, öyle herkesin Hacı Bakkal'ın vitrinine dizdiği yeni malları almaya gücü yetmiyordu. Ama yine de aldık. Zira Muhtar Hacı Bakkal, "Paran yoksa sonra verisin yahu," diye diye bütün mahalleye veresiye satış yapmaya başlamıştı. Evvelen öyle kibarlık değildi veresiye defteri, dedim ya fakiri bol bir mahalleydik diye, öyle çok düşünmeden veresiye yazdırmak zengin işidir, fakir bir yazdırırsa bin düşünür. Ama Muhtar allem kullum herkese bir kaç parça mal sokuşturdu. Şimdi "komşuda pişer bize de düşer," diye bir laf olsa da, "komşuda var bizde de olsun," daha gerçek bir lafır. Hiçbirimiz zengin olmadık ama veresiye defterini kabarta kabarta krallar gibi yaşamaya başladık.

Zamanla muhtarın veresiye defteri tuğla kalınlığında ciltli bir deftere dönüştü. Yavaş yavaş huzursuz olmaya başlamıştık. Muhtar Hacı Bakkal başlardaki "Bir gazoz daha vereyim mi, çocuk çocuk içersiniz, bir kangal da sucuk tartayım," derken takındığı yavaş gülümsemeye benzer güleriyü tamamen bıraktı. Eski muhtarın arkadaşlarından sonra kendisi de bakkal açmaya niyetlenen bir iki kişiyi de karakola çekti, herkes ama en çok da Hilmi Abi homurdanmaya başlamıştı ki bir gün bir de baktık Hilmi Abi yok. Eski muhtar zamanında yediği dayaklardan güdük kalan Hilmi Abi anlaşılan yeni muhtar zamanında da devam edecekti dayakları yemeye.

Muhtar Hacı Bakkal hakkında söylenecek en ufak sözün karşılığı sabaha kadar karakolda dayak olarak dönmeye başladı. Eskiden, hiç olmazsa kimse sevmediği için eski muhtara gönül rahatlığıyla verir verişti ama Muhtar Hacı Bakkal'ın hem seveni hem de kaban veresiye defteri yüzünden kendisini sevmek zorunda hissedeni çok olduğundan, yeni muhtara sövdüğümüz cümleye daha nokta koymadan, başımızda bitiyordu zaptiye. Zaten fırsatınız da olmuyordu: Kahveden berbere, kapı önlerinden cami şadırvanlarına her yerde yeni Muhtar Hacı Bakkal'ın adamları mahalleye ne de büyük hizmetler verdiğini anlatıp duruyordu. Kimseye sıra gelmiyor, konuşmaya kalkanı da hemen susturuyorlardı. Hepsini muhtara en çok borcu olan, hatta muhtardan para alan yavaşlardı. Dışımızı sıkıp seçimi bekledik. Bunu gönderir yerine Hilmi Abi olmasa da işe yarar birini getiririz sandık.

Ama ne mümkün? Seçimden önce elle tutulur adayların hepsini zaptiyeler götürdü. Kalanlardan biri korkudan hemen Hacı Bakkal'a yavaş, adaylıktan çekildi, diğeri eski muhtarın adamı olduğu için Hacı Bakkal nasılsa kazanırım diye adama dokunmadı. Ama mahallece ölçtük biçtik, eski muhtar zamanında, başımızdaki bela hepimizin belasıyken, mahalle yine daha katlanır bir yerd. Şimdi bizimle beraber o zulmü görenlerden biri çıkmış, üstelik kendi gördüğü zulmün öcünü de bizden almaya başlamıştı. Hem bu karşındaki de, Hacı Bakkal'ın zannettiğinin aksine herkesin nefret ettiği bir adam değil, bilakis mülayim bir adamdı. Ama o seçimin son seçiminiz olduğunu nereden bilelim?

Seçim sabahı, oy kullanacağımız okulun girişine polisler geldi, bir kere Hacı Bakkal'a oy vermeyeceği belli isimleri teker teker minibüse bindirmeye başladı. Yetmedi oylar sayılırken nereden geldiyse bir çuval oy geliverdi. Hâlbuki o ana kadar Hacı Bakkal bariz bir şekilde kaybediyordu. Zaten o bir çuval fazladan oy geldikten sonra, muhtara verilen bir oy iki saydılar. Daha biz içinde oyları sayarken Hacı Bakkal çıkıp mahalleliye zafer konuşması da yapınca, anladık ki eski muhtardan kurtulduk diye sevinmek için acele etmişiz. Hatta ben Hilmi Abi'yi bile, "Ulan eski muhtar kötüydü mötüydü ama rezil değildi en azından," derken duydum.

(bitti, daha ne olacağı?)

F S i k o z

KENAN
YARAR

18.04.2017

Bu dünyanın ötesinde dünyalar, yaşamdan sonra başka hayatlar vardır. Bir yandan sokakta bulduğum komodinin gibi bir şey için başka bir apartmanın kapıcısıyla kavga ederken, bir yandan da böyle şeyler düşünüyorum. Biz bir naçiz vücuttan ibaret değiliz. Merkezde

vücut var, vücudun etrafına toplanmış bin tane çirkin eşya var, sivişörtlerimiz var, dizleri atmış eşofman altları var. Eşyalarımız bize tabidir. Eski not defterleri, yıllar önce çöp olmuş cihazların kullanma kılavuzları, tatile gittiğimiz güzel yerlerden aldığımız magnetler; hepsi vücudumuzun etrafında toplanmış satürn halkaları gibi döner durur, göze güzel gelen bir görsel şölen oluşturur. Vücut çalışmayı bırakıp ölü duruma geçtiğinde varlığımızın çok ufak bir kısmı yok olmaz mı? Sizin aldığınız, sadece sizin işinize yarayan, biriktirdiğiniz, atmaya kıyamadığınız için hala bu dünya üzerinde varoluşunu sürdüren şeyler vücudunuzun on, belki on beş katı daha fazla yer kaplamaz mı? Bugün bir terslik olsa, ölüp gitsem, odamdaki kullanılmayan kabloları kullanarak benden üç dört tane daha yapabilirsiniz. Erman sadece benim vücudumdan ibarettir, bu kablolar Erman değildir diyebilir miyim? Saçmalamayın. Belki vücut gidince etrafına toplanan eşyalar dört bir yana saçılacak, ihtiyacı olana gidecek ama varlığımız devam edecek. Kablo olacağım, bilgisayarınıza bağlanacağım.

Cihaz olacağım, eski olduğum için güncelleme kabul etmeyeceğim, sizlere sıkıntı çıkartacağım. Evin bir yerlerine sinemada lazım olur diye üç boyutlu gözlükler istiflemişim, şimdi bulamıyorum, onlar olacağım.

Dediğimi daha da güzel anlatayım sizlere. Biz normal insanlar öldüğümüzde eşyalarımız dağılır, hepsi bir yere gider. Ama meşhur insan öldüğünde onun evi müze olur, eşyaları onun yerini alır. Onlar meşhur olmaya devam eder. Ölü yazarların evlerine koltuk görmeye gitmiyoruz herhalde. Evdeki her şeyi kayda geçirirler, fihrisini çıkartırlar, evin kapısına güvenlik görevlisi koyarlar ki meşhur insan evden kaçıp gitmesin, sağa sola dağılmasın. Mümkün olduğunca ölü yazarı bir arada tutmaya çalışırlar. Vücudu yok ama bak yastığı burada. Keşke okuduğumu anlamaya biraz daha uğraşsaydım, "mmmh başım çatlayacak gibi oluyor" diye isyan edip sosyal bilimlere yüksek lisansını yarıda bırakmasaydım. Meşhur ve ölü insanları bir arada tutma çabası üzerine çok güzel bir tez yazıp diğer sosyal bilimcilere "vay piç nasıl bulmuş" dedirtirdim. Çünkü sosyal bilimler biraz da böyle bir şeydir. "Bundan değişik bir şey çıkar mı?" diye zengine, fakire, ölmüşüne dirisine; hatta en yakın akrabalarına bile alıcı gözüyle bakarsın. Eğer değişik bir şey çıkacak gibiyse sırtlanıp fakülteye götürürsün, tez danışmanına "ben böyle bir şey buldum, bundan bir şey olur mu?" diye sorarsın. Eğer tez danışmanınız da götürdüğünüz şeyi beğenirse tezinize güzel bir isim bulup yazmaya başlarsınız. İşte "Yakın ve Daha Yakın: Akrabalık İlişkileri Üzerinden Küçük Gruplar Teorisine Eleştirel Bir Bakış" isimli tezler böyle ortaya çıkar. Dayınızın ikiyüz, üçyüz sayfa enine

boyuna incelendiğinden haberi olmaz; sizi yine "yeğenim nasılsın, hiç uğramıyorsun" diye sevmeye devam eder. Sizin içinize böylesi sınıyorsas sosyal bilimlerle uğraşmaya devam edelim, ama ben bu yaptığımızın ayıp olduğunu düşünüyorum.

Böyle şeyler düşünerek bir yandan sokakta bulduğum komodinin gibi bir şey için başka bir apartmanın kapıcısıyla kavga ediyorum. Sokağa bırakmışlar, sokağın kanunu budur, ilk gören alır komodini. Ben dev komodini kaldırmaya çalışırken sokağın öteki ucundan koşarak geldi, "sen alma, ben alayım; senin almandansa benim almam benim açımdan daha karlı olur" diyemeyeceği için "abisi sahibi var onun" diye bağırarak geldi. Eskiden olsa hemen bırakırdım. Prens gibi bir şeydim eskiden, bütün saray arkamdan "ya saf bu prens, hiçbir şeyden haberi yok, rüyasında s.kerler haberi olmaz" diye konuşuyordu. Elektrikçisi, tesisatçısı,

Erman Bey.

apartman görevlisi yüzüme karşı "tabi prensim, elbet prensim" çekiyorlardı ama arkamı döndüğüm an elleriyle "bırak yaa" hareketi yapıyorlardı. Ama o günler bitti. Prenslik orta çağda kaldı. Artık derebeyi gibi oldum, her şeyin farkındayım. "Daha şimdi çıkarttılar apartmanın önüne, kimmiş sahibi?" diye sordum, "ya bizim dayıoğlu var, öğrenci çocuk, ona lazım olmuş" diye salladı. Komodin kimseye lazım değil, lazım olabilecek bir şey değil. Komodin medeniyetimizin geldiği noktayı temsil eden simgesel bir şey. Yiyecek sıkıntısı bitti, ısınma barınma her şeyi çözdük, türümüzün geleceğini garantiye aldık, sıra komodine geldi. Düşünebiliyor musun? Ben bunu evime götürüyorum. Arada bir bakıp "fakat bravo, sosyal bilimlere rağmen bugünlere gelebildik" diye düşüneceğim. Daha hala itiraz edecekti de aynı apartmandan üçlü koltuk çıkarttılar kapı önüne, onu görünce komodinin ucunu bıraktı, ona yöneldi.

Komodini eve taşıırken diğer kapıcılara rastladım, apartmanda emekli gemi kaptanı bir beyefendi ölmüş, ölmeden önce yağlı boya resime gönül vermiş, belediyenin sergi salonunda resim sergisi açmış, ancak sonra ölmüş.

Onlardan öğrendim. Çocukları apartman dairesini kiraya vermeye karar vermiş, ne yapacaklarını bilemedikleri bazı eşyaları sokağa bırakıyorlarmış. Komodinin neden altın rengine boyalı olduğunu böylece öğrenmiş oldum. Hobi olarak resimi seçen insanlar bazen gaza gelip evin eşyasını da boyayabiliyor.

Boya sürmek zevkli bir şey çünkü. İlla resim yapmak zorunda kalmadan, yaptıkları resimlerle yargılanmadan boya ve fırça kullanmanın bir yolu olarak görüyorlar evdeki sehpayı masayı. Yeteneksiz insanın zanaat tutkusunu en iyi ben bilirim.

Üzücü bir masa.

Bu dünyanın ötesinde dünyalar, yaşamdan sonra başka hayatlar vardır. Rahmetli gemi kaptanı beyefendinin büyük bir kısmı o akşam mahalle sakinleri ve apartman görevlileri tarafından evlere taşındı. Üniversite bitince dağılan ev arkadaşları gibi, hepsi ayrı evlere çıktı. Sabah olduğunda apartmanın önünde sadece son dönemlerinde yaptığı yağlı boya resimler kalmıştı. Çanak içinde portakal, tabak içinde üzüm, vazo içinde çiçek, işte natürmort. Hiç yağlı boya portakala bakıp "inşallah hobi işine bulaşmadan ölürüm" diye düşündüğünüz oldu mu? Öyle tabloları.

Furkan Özçoban

ROBIN HOOD

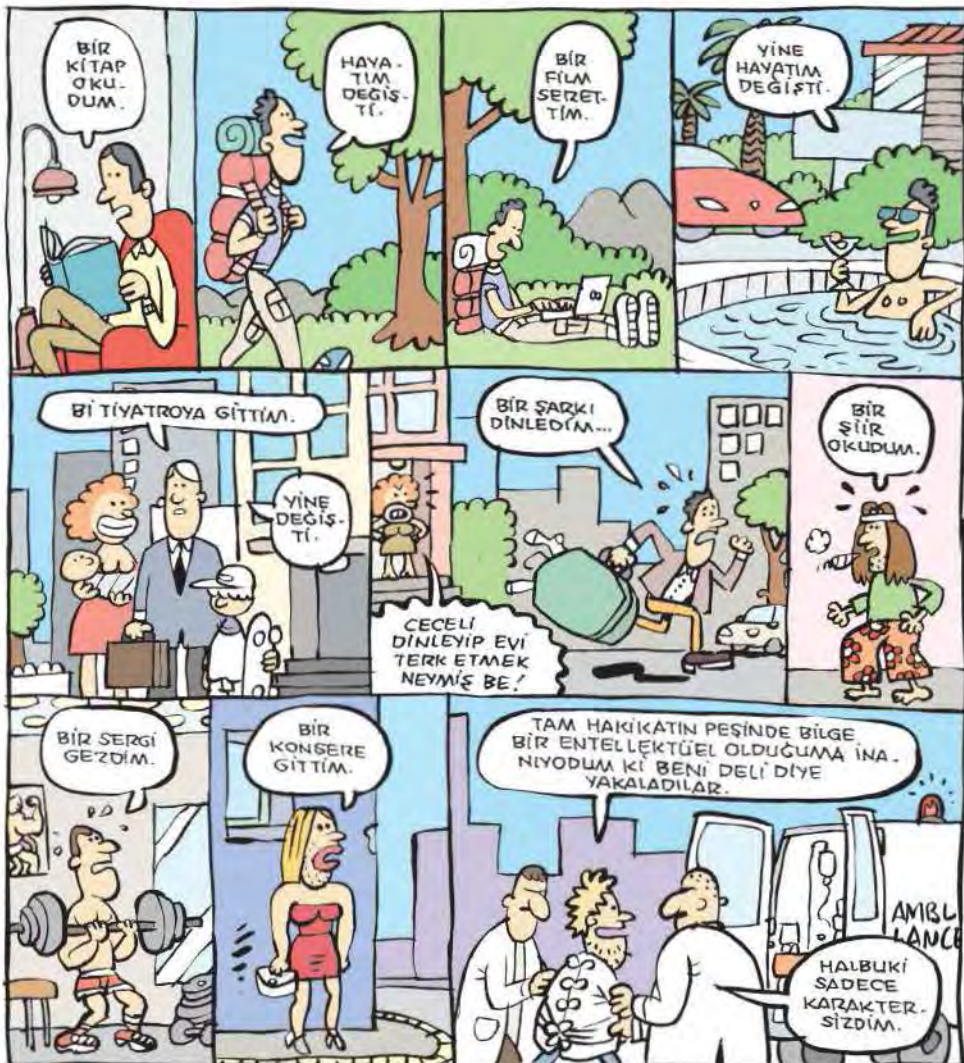
Zeus & Hera.

Femme Fatale

DINDIRIDINDIRIDINDIRIDIN

"Anlamından çok hayatı sevmeli, anlam ancak o zaman anlaşılır hale gelir." - Dostoyevski

● Yarım porsiyon bir başkana sahibiz, geçsin tarihi...

● Çocuğa bayram armağan eden nurlu zihni anlamak için liderlik yetmez, vasat ruhlu olmamak da lazım... (Bu 23 Nisan'da hem bayram, hem de Miraç Kandili var. İkisini de kalpten kutlarız.)

● Türkiye rutini: Bari soykırım yok diye, her konuda "büyük felaket"e razı olmak...

● "Piyasalar tedirgin" diyorlar. Duyguları var piyasaların; tedirgin oluyolar, bir haber alıp rahatlıyorlar, piyasalar insan olup çıkmışlar. Piyasalaşan insanların eşsiz katkılarıyla...

● Kişin gerçek bitiş tarihi 19 nisan. Ne de şenlikli bir gün. İşte bir kez daha ulaştık bahara, yazı; enseyi karartmayalım hiçbir hususta...

● Akıllı telefon fazla havaya girmiş, sanki bi tek o akıllı. "Bir daha sorma" diye seçenikle kıyıcı karşına şımarık. Sorarım sormam, sen ne yönlendiriyosun beni sınırlı aklınla müdür gibi, cihaz!

● Dostoyevski, kumar borcu yüzünden Almanya'da otelde rehindir. Bir yerlerden para beklemekte, aç gezmektedir. Yemek saatlarında çıkıp dolaşmakta, "dışarda yemiş gibi" yapmaktadır. İnsafılı katip mum verirse gece yazar, yoksa karanlık. Çay içe içe çaydan da bıkar. Tüm bu olumsuz durumda, Suç ve Ceza'yı tasarlar, arkadaşına mektupta anlatır: "Bir genç var, haksızlıklara isyan eden bir üniversite

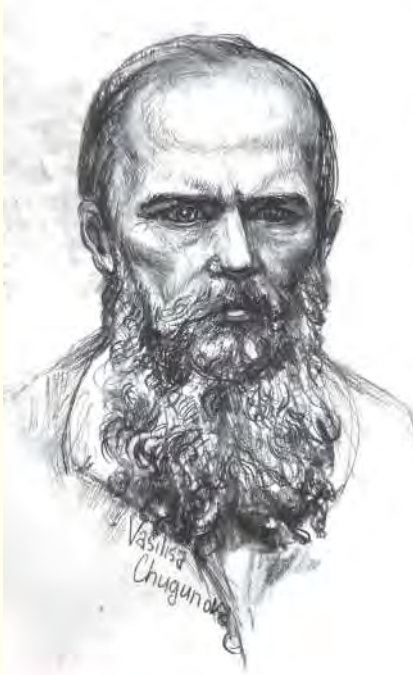
öğrencisi, tek başına dünyayı düzeltmeye girişir lakin daha ilk cınayetine yolunun yanlış olduğunu görür." İyi ki yazmayı kumardan daha çok sevmiş Dostoyevski...

● "Asiller şımarmaz!" (Mediciökyöy-Topkapı otobüsündeki yazı)

● "Eski tüfek" deyimi, Melih Cevdet Anday'ın buluşumuş. Türkçeye deyim sokmak, ne çetin iş, nur içinde yatсын Anday... Bildiğim kadarıyla, "gerzek" lafı da Ayşen Gruda tarafından bulunmuştu. Ayşen hanıma mutlu ömürler dilerim... Ve soyadaşı Yılmaz Gruda'ya da selam olsun. En sevdiğim ses tonlarından birine sahip Yılmaz Bey. Can veremeyeceği bir şiir yok...

● Bir varmış bir yokmuş... Bir zamanlar Çin'de yaşayan Lili adlı bir kız, evlilik yapmış, kocası ve kaynanasıyla aynı evde yaşamağa başlamış. Kısa sürede iki kadın, sık sık kavgaya eder hale gelmiş, evde huzur kalmamış. Lili, babasının eski arkadaşı olan bir baharatçıdan çare istemiş. Yaşlı adam, bitkilerden karışım azarlamış, bunu üç ay boyunca kaynananın yemeklerine azıcık koyarsa onu zehirleyeceğini anlatmış. Manyak gelin Lili, hemen uygulamaya geçmiş, zehirli karışımı azar azar ulu hatuna yedirmiş. Bu süreçte dikkat çekmemek için kaynanaya güzel davranıyor ve aynı karşılığı alıyormuş. Evde iyiyden iyiyi barış rüzgarları esince, Lili vicdan azabı duymuş ve panzehir yapması için baharatçıya koşmuş. Yaşlı adam, ağır kederinden ağlayan Lili'ye bakıp gülmüş, "Sana verdiklerim sadece vitamindi, olsa olsa kaynananı daha da güçlendirdin. Gerçek zehirse senin beynindeydi. O da sen iyi davrandıkça dağıldı ve yerini sevgiye

bıraktı" demiş. Ve kadim Çin deyişini tekrarlamış: "Gül veren elde gül kokusu kalır..."

Sonra iyice coşup "Zınanın da günahı bunlara" dedi. "Abarttın galiba kardeş" dedim, güldü.

● Moritanya'da, kızları 16'sından itibaren besiyeye çekiyorlarmış, orada kadının şişmanı makbul imiş!

● Sayın Alaeddin Yavaşca, hakikaten imrenilecek bir soyadına

● Paşa'da tiyatro güzel! Semaver Kumpanya Tiyatrosu, 15 yıldır Kocamustafapaşa'dan ışık saçıyor. 10 Nisan'da büyük Sait Faik'in, aynı adlı hikayelerinden yapılan "Semaver Kumpanya" adlı oyunu izledim. Büyüleyiciydi, tüm ekip mükemmeldi. Hele "Sitare" rolünde Burcu Doğan, seyrine doyumaz bir performans sergiledi. "Ülkemize baharı getirmesek de, insanların yüzüne baharı temsilen gülücükler kondurabiliriz" diyen kumpanya oyuncularının hikayesi. "Bizi sorarsan, aktörlüğe ömrümüzü heba etmeye berdevamız" diyen. "Alkışlamayacaksak niye gidiyoruz tiyatroya, eleştirmen miyiz biz" diyen... Semaver Kumpanya'nın ne kadar oyunu varsa seyredip yazacağım, kaçırmayın, siz de gelin... Tek sitemim, adı "Semaver" olan yerde çay olmamasıydı! (Şaka şaka, biliyorum, "Dürdane Abla çıkmış!")

● Taksici, yaman muhalif çıktı, "Cumaya gitmiyorum, oruç da tutmuyorum, günahı bunlara" dedi. "Abarttın galiba kardeş" dedim, güldü.

Sonra iyice coşup "Zınanın da günahı bunlara" dedi. "Abarttın galiba kardeş" dedim, güldü.

● Moritanya'da, kızları 16'sından itibaren besiyeye çekiyorlarmış, orada kadının şişmanı makbul imiş!

● Sayın Alaeddin Yavaşca, hakikaten imrenilecek bir soyadına

sahip, bir hayat felsefesi gibi adeta.

● Sanayi mahallesinde 'HIŞIM BÖREK FASTFOOD' diye dükkan var. Biri bi şey deniyor galiba...

● Şahsi meseleler: 2003 yılında çıkan "Selam Dünyalı Ben Türküm" adlı kitabım hakkında, yine aynı yıl Milliyet Sanat dergisinde bir yazı çıkmıştı. O yazıyı tutamadım arşivimde. Elinde olan esirgemesin. Bu bir... Beş yıl kadar önce, her ne oldu, tam hatırlamıyorum, Şeyda isimli bir bayanın sekiz kitabı bende kaldı. Rakamla: 8! Soyadı yok, ortak arkadaş yok, numara mumara yok. Sadece İstanbul'da yaşadığını ve kızı olursa "Masal" ismini koymak istediğini anımsıyorum. Potansiyel Şeyda'lar hakkında fikri olan mail atabilir.

Belki de, ta kendisi okuyup belirir. Bu iki... Ve üç: Yıllar önce, ağbimle beraber bir filmi yarisına kadar izlemiştik, bir sabah siyah uyanan bir beyaz adamın hikayesiydi, finali kaçırıldık, gayrek asırdır merakta'yız! Ne yönetmen ismi var, ne oyuncu. Gene de umutluyum sizden...

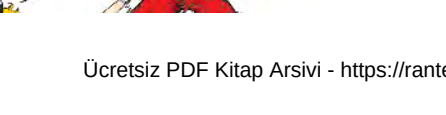
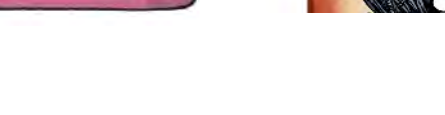
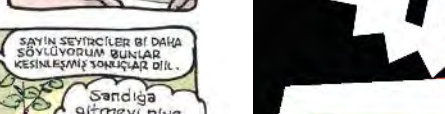
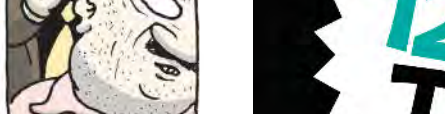
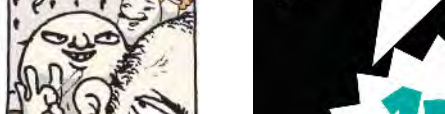
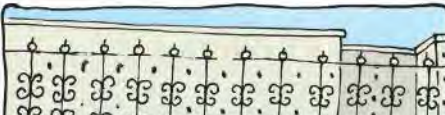
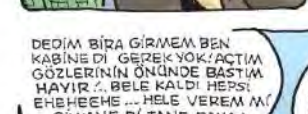
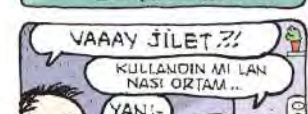
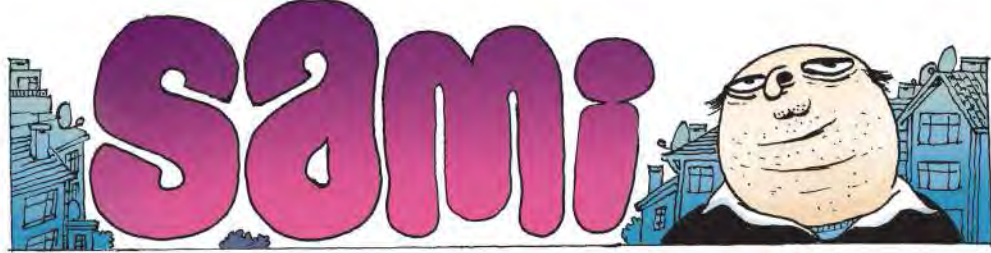
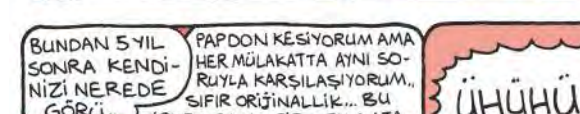
● "Üç boyut" yerine "üç buut" diyen de kalmıştır ha, kurcalasan çıkar bi yamaçtan, höyükten...

● Beşiktaş erkek basketbol takımının eski oyuncusu Tom Davis'i yitirmiş diye yazmıştım, yanlış habermiş. Yaşıyormuş Tom Davis, müjdelers olsun. Bu güzel haberi sosyal medyadan veren kardeşime de teşekkür ederim.

● "Üç kulfu bir elham, üç korner bir penaltı!" - Orçun Çıtır (Yıllar önce 'Fıtır' yazıldım, düzeltiyim)

● "Daha fazlası için tıklayınız" var, çok çocuk yapmaya teşvik edercesine...

● Cihangir Komedi Kulübü'nde 21 Nisan cuma, Deniz Alntemiz, stand up yapacak. 22 Nisan cumartesi, Kamayor Kabare müzik grubu ve ben, sahne alacağız. İki etkinlik de 21.30'da başlayacak. Meclis-i Mebusan Yokuşu, No: 15. Yer ayırtmak için e-posta yazınız...

YİĞİT ÖZGÜR

yigit@comic.com

DENİZ ENSARİ 2017

- NASI YAA... ÖYLECE GÖZÜNÜN
ÖNÜNDE OTELE GİTMELERİNE İZİN Mİ
VERDİN YANI?

- N'AAPABİLİRDİM Kİ, NASI KARİŞA -
BİLİRDİM... BEŞ DAKKA ÖNCESİNE
KADAR BEN DE BAŞKA Bİ KIZLA
BİRLİKTEYDİM...
YAG GİBİ AKIP GİTTİLER ÖYLE
OTELLERİNE...

- KALDIĞIN DURUM ÇOK KORKUNC...
DEDİM AMA İSTE HAKEDİYO
RUM BEN BÜTÜN BUNLARI...

BEN
ANLAMAM
SABAH
ERKENDEN
PANSİYONA
DÖNÜYÖM
İPEK...

ÇOK
BEKLER
SİN
CANIM...

YA
MAKİSİ
BİSİY

NİYE BÖYLE SÖYLÜYÖSÜN
KENDİNE YA, KİMSE HAK
ETMEZ BÖYLE Bİ ŞEYİ...

NE
EKERSEN
ONU BİÇER
SİN.

HAHAHA
SUÇLULUK
DUYGUSU
SÖYLETİYÖ
BUNLARI
SANA...

DÜŞÜNENE
İPEK'İ BULAMAK
İÇİN PEŞİNDEN
KAŞA GİDİYORDUM
DAHA BULAMADIM
İKİ GÜN İÇİNDE
BAŞKA Bİ KIZLA
OLMAYA BAŞL -
YORDUM.

AMA İPEK DE
SENDE GİZLİ O
İTALYAN ÇOCUKLA
BULUSMAK İÇİN GİT -
MİS ORAYA BENCE,
ÖYLE DEĞİL Mİ?

İPEK'İN SÖYLEDİĞİNE GÖRE ÖYLE DEĞİL... İTALYAN
HERFİN ORDA OLDUĞUNU BİLİYORDUM AMA ONU GÖR -
MEK İÇİN GİTMEMİŞİM ORAYA...

HAAAA... İPEK Mİ
SÖYLEDİ BÖYLE,
NE ZAMAN SÖY -
LEDİ PEKİ BUNU
SANAR...

ONLARI BİRLİKTE GÖRDÜK...
TEN BİR GÜN SONRA İPEK ARA -
YIP BULUSMAK İSTEDİ BENLE.

AAA... EE BULUŞTUNUZ YANI
ERTESİ GÜN? MARKO'YA
OTELE GİTTİKTEN SONRAKİ
GÜN SENİ ARAMAMIŞ
İLGİNÇMİŞ.

GÖRMÜŞ İSTE ŞAFAK...
LA BENİ ÖPÜŞÜKÇEN
O YÜZDEN ARAYIP KONUŞ -
MAK İSTEDİ BENCE...
YOKSA ARAMAZDI...

...YOKSA BENİ ÖZLEDİĞİNDEN YA DA O HERİFLE
OTELE GİTMEYİN PİŞMANLIĞINDAN DİL YANI...
GERÇİ BEN DE O GECE USLU DURDUĞU...
MU SÖYLİYEMİYCEM, ŞAFAK'IN TEYZESİ...

DZZP...
DZZP...

7/2 PARODÜ
BURAK'IN Bİ
SANİYE, LAFINI
UNUTMA SAKIN...

NABER... Hİ Hİ... EVET
BİRAZ ZAMANSIZ ARADIN
...YANI YOK ÖYLE DİL DE...
NASIL HA... HAHHAHA
Hİ Hİ EVET.

TRİT
TRİT

AMAN YAA...

TRİT
TRİT

EFEN -
DİM?

DÜŞÜNDÜM DE SANA
BU GECE GELMEKTEN VAZ
GEÇTİM BURAK... YANINDA
Kİ KIZLA KAFANA GÖRE
RAHAT KAHAT SEVİŞE -
BİLİRSİN İZİN VERİYÖ -
RUM...

ŞAFAK
LİTFEN
YA LİTFEN
SACMA'LA
MA ARTIK.

SACMA'LA
MİYORDUM
CANIM, BU BENİ
İLİK ALDATIĞIN
OLMAYA ÇAK
NASIL OLSA...
GELİYORDUM
DİYE PANİK
OLMA ONUN
İÇİN ARADIM.

N... NE ALDAT -
MASI YA, NE
DİYÖSÜN?

TEYZEMLE
KASTA YASADI
GİNİZ GECEYİ
DİYORDUM, BUNU
BİLMEYİNGİM
Mİ SANIYOR -
DUN?

N... NE? TEYZ... KAS MI?
NE DİYÖSÜN ŞAFAK
ANLAMİYORDUM... N...
NERDEN ÇIKTI YA
BU ŞİMDİ?

SANA
BUGÜNE
KADAR BİŞEY
DEMEDİM GÜN -
KÜ SENİN TEYZEM.
LE TAKILDIĞIN O
GECE BEN DE
SENİN O ANI
SAGLI ARKADA -
ŞINI GÖTÜRMEK
LE MEGUL -
DUM.

HAT...?
M... MAVİ
SAGLI
AIZK...

BİRLİKTE
AMSTERDAM'A
GİTTİĞİN O
KİÇİCE MEHMET
KIZI DİYORDUM
MEHMET'İN
GERÇEKTEN
MÜKEMME -
YALNIZ.

A... AMSTERDAM
MİT, B... BERNA?
BERNA'YI Mİ
DİYÖSÜN?

EVET BERNA'YI
DİYORDUM... İSTİYEN TEYZE
ZEMLE BENİ BAZDA
SK GİBİ Bİ BAŞIYLA
BIRAKIP YOK OLDUĞU.
NUZ GECE YANIMA
GELİP KENDİ TANİ -
Tİ BENLE İYİ Mİ YOK
OLMAĞINI İZİN
ASINDI.

...O GECE
BERNA'YA
SENİ ÇAĞIR
MAVİ DA TEK
LİF ETTİM
ASINDA DAHA
HİÇ İSTEMEDİ
TİPİ DEĞİLMİ -
SİN...

BERNA'YA
HATA ARADA
GÖRÜŞTÜĞÜ.
HATTA DE HE
SARİ KATIR -
SAK SENİN
BU GECE YA
NINDAKİ KİT -
LA OLMAVA
HAKKIN VAD.

YA NE DİYÖSÜN ABİ, MAN -
YAK MİSİN SEN YAA...
YANIMDA KİMSE YOK
DİYORDUM NE SACMALI -
YOSUN YETER YA BU
SACMALAMALARIN -
DAN ÇOK SIKILDIM ŞAFAK.

BU
SİNİZİN
BERNA SENİ
ARAYIŞA
İSTEME
İÇİN Mİ?

ŞAFAK
YETER
DİYORDUM
YETER!
DELİRT -
ME İN -
SANI.

ŞAFAK
YETER
DİYORDUM
YETER!
DELİRT -
ME İN -
SANI.

E SIKIR GİT ABİ
YA, NALLA SIKIR GİT.

NE GÖRME HAKKI
YA NE DİYÖSÜN
ABİ... GÖRÜŞMEZ
SEK GÖRÜŞMEYİZ
ALLA ALLAA... HATTA
GÖRÜŞMEYELİM
YANI...

...EVET ABİ GİDDİYİM BEN / GÖRÜŞMEZ
SEK GÖRÜŞMEYELİM BİKTİM ARTIK SENİN
BU SACMALIKLARINDAN.

...YA BAŞLATMA
ŞİMDİ: BERNA'SIN
DAN YATTIYSANIZ
BANA NE ABİ...
ALLA ALLAA.

...ŞAFAK
YETER HADI
KAPATIVORDUM
BEN... NEE?...
YA NE TEYZENİ
YAA...

AA? Bİ SANİYE Bİ SANİYE, BİŞEY OLUYO...
HA YOK ÖYLE BİŞEY DİL... HADI HADI KAPATA -
LIM BEN SENİ DAHA SONRA ARARIM...
NASIL? HAYIR HAYIR, SAKIN SEN ATKAMA...

...SEN DİL CANIM BEN
SENİ GÖRMEK İSTEMİ -
YORDUM BUNDAN SONRA
YALANCI İNSANLARLA
HİÇ İŞİM OLMAZ.
Bİ DE BÖYLE BAĞIRARAK
FİLAN NE BU YA, BU KA -
DAR NASI ÇIKIYLAŞE -
BİLDİN İKİ SANİYEDE.

NİYE
ACABA...
DELİRTTİ -
SİN İÇİN
OLABİLİR
Mİ ABİ?...?

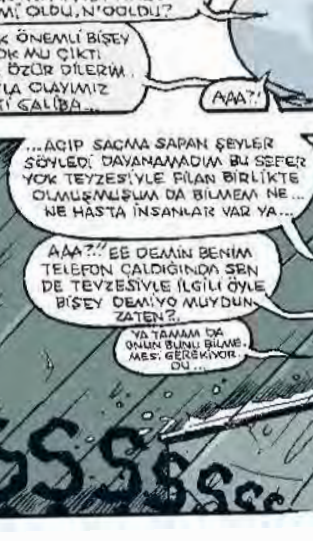
NEYSE
BURAYA KA -
DARIM DE -
MEK İSTESİN
DE BENİ
GÖRMEZSİN
BUNDAN SONRA
ZATEN HADI
BAY BAY.

GÖRMEK
FİLAN İSTE -
MİYORDUM
ARTIK BENİ
ANLİYÖ Mİ?

SIKIR GİT
YA
BİB!
S...ŞAF...

BURAK?
NOOLDU Bİ
SORUN MU VAR
?

...ŞAFAK Mİ ARADI YİNE?
BİŞEY Mİ OLDU, N'OLDU?

YA YOK ÖNEMLİ BİŞEY
DİL, ÇOK MU ÇIKTI
SESİM ÖZÜR DİLERİM
ŞAFAK'LA CLAYİMİZ
BİTTİ GALİBA...

AAA?

...ACIP SACMA SAPAN ŞEYLER
SÖYLEDİ, DAYANAMADIM BU SEFER
YOK TEYZE'YLE FİLAN BİRLİKTE
OLMUŞMUSUM DA BİLMEYEN NE...
NE HASTA İNSANLAR VAR YA...

AAA?... EE DEMİN BENİM
TELEFON ÇALDIĞINDA SEN
DE TEYZE'YLE İLGİLİ ÖYLE
BİŞEY DEMİYÖ MUYDUN
ZATEN?

YA TANIMAM O
ONUN BUNU BULAM -
MAK GEREKİYOR
DU...

CENGİZ ÜSTÜN

Tribal enfeksiyon

ENGİN ERGÖNÜLTAŞ

"Güneş ve yağmur kıl payı bir dengede./ Dolu bir boşluğu doldurup boşaltmak işimiz/ Ölümlerle, gecelerle, sümbüllerle"

Melih Cevdet Anday

Çıktım.
"Nasılın bebek?" diyorum. Üstüste iki kere. Eğildim. Kapı önünde.
"Bebek?" Başka bi tarafa bakıyor. Dalgın dalgın. Bizim kedi. "Öff gene bu adam" gibisinden bir ifade suratında. Yüzüme dahi bakmıyor.
Münasabetimizin derecesine, rengine/tonuna/dozajına o karar veriyor. Onun elindeyim. Esirim. Gün gün değişiyor. Bu gün bu şekil. Yapacak bişey yok. Merdivenleri hızla iniyorum. Rüzgarla hafif hafif salınıp duran vişne çürüğüne çalan koyu kırmızı çiçeklerle donanmış o büyüleyici ağaç. Şöyle bir bakıyorum gözücuyla. Hepsi o. Vaktim yok. Pembe laleler? Onlara da. Hızla geçiyorum. (yan tarafa cemre düşse bakamam acelem var) Deniz karıyor.
Sinemaya gidiyorum. (zihnimin içinde daha henüz, üstüste üstüste seyredilmiş bi sürü siyah beyaz filmin ağır ağır kıpraşan macunumsu bulamacı-bombeli bombeli o eski arabalar, loş koridorlar) Koşuşturuyorum. Filmlerden filmlere. Taştan taşa atlaya atlaya bir nehri geçen biri gibi. (bana da bu yazılmış) Yolum uzak. Metronun kapısının üzerindeki levhadaki çizgi üzerine tespih taneleri gibi dizilmiş o yeşil ışıklı noktalar. Gözüm orada. Biri yanıp biri sönüyor. Durakların ışıkları. Neyse ucucuna yetişiyorum. (İstinyepark İmax) Koskoca yarı karanlık salon. Bomboş gibi bişey. Yedi katlı apartman büyüklüğündeki o koca perde. O da karanlık. Bekliyoruz. Eskiden böyle değildi. Çıplak olmazdı. O perdelerin bir mahremiyeti, bir gizemi/esrarı, bir kutsallığı olurdu. Salona girince hemen göremezdiniz. Öle hemen. Onu örten başka başka perdeler. Ağır, taftalı, yanar dönerli kumaşlardan, büzgüleri, hoş kıvrımları olan o perdeler... Bir gong çalar. Işıklar hafif kararır renklerin. Bir hafif hoş/kışkırtıcı müzik eşliğinde o ilk perde. İki parçası ortadan açılır, iki yana doğru ağır ağır süzülürdü. Biraz heyecanlanırdınız. Vaadedilen an. O an yaklaşıyor işte. Hadi bakalım. Ama yok hemen öle. Beyaz perde? O yok. Altta bir başka perde daha. Yine ağır bir kadife falan. Biraz da o şekil beklerdiniz. Beklerdiniz beklerdiniz... Altta o perdeyle. İkinci gong. O da aynı. Usul usul, nazlı nazlı açılır. Ya da ağır ağır yukarı kalkar. ("Mavi Kadife" Blue Velvet filminin jeneriğinde yavaş yavaş salınan o kadife perde-gerçi filmle aynı adlı o çok eski, ünlü şarkının sözlerinde kadife bir etek kastediliyor, ama, jenerikteki gizem, sözünü ettiğim o aynı gizem) Nerde kalmıştık. İşte en son, üzerinde filmin oynayacağı o efsunlu/sırlı/kutsal perde,--"beyaz perde" diye adlandırılan o perde O zuhur eder. Nihayet onunla müşerref olurdunuz. Gizemli, biraz da erotik göndermeler taşıyan o esrarengiz hava. (Salona giriş de ha keza, aynı, yine katkat ağır kadife perdelerin arasından, başınız yüzünüz o kadifelere değe değe, bir mabete girer gibi girerdiniz.-Kahire'de hâlâ aynı şekil, o ritüellerle filmi başlatan, çok eski sinemalar görünce heyecanlanmıştım-)
Film? Gelecekte geçiyor. "Kabuktaki Hayalet" adı. "Ghost in The Shell" Sadece beyni bizimki gibi etten olma, geri kalanı insan yapımı, bir makine/Cyborg/makina insan karışımı bir kız. Robot olmak, insan olmak nedir. Sınırları minirları. Bir Japon manga'sından yapılmış 1995 tarihli çizgi filmin neredeyse birebir kopyası. Halile o vakitten bu yana onlarca benzer temalı(bir kısmı da o ilk çizgi filminden türemiş) film seyretmiş bulunuyoruz. (sadece o robot/insan çelişkisi değil, daha bi sürü felsefi meseleler) Temalar tanıdık geliyor. Hikayeden pek sözötmeyeceğim

burada ben. Onu heryerde bulabilirsiniz.
Yalnız o şehir? O nedir o öyle? Akıl almaz bir şey. O atmosfer. O işte çok çok yeni. Eşine benzerine hiç rastlamadığımız bir ustalık, bir estetik düzey. Geleceğin bir uzak doğu şehri. Tokyovari. Ilyce çıldırmış, abartılı devasa gökdelen kümeleri. Sisli dumanlı rengarek neonlar. Işıl ışıl her yan. Su kanalları, yansımalar. O gökdelenlerin arasında, yine bir gökdelen boyunda, çok çok yavaş hareket eden devasa hologram insanlar. Bina boyunda yavaşça eğilip dönen kimonolu, eli şemsiyeli hologram geysalar. Rengarenk. Hertaraf hologramlarla dolu. Kıpır kıpır hologramlar. Yavaş yavaş, çok çok yavaş hareket ediyorlar. Binaların neredeyse bütün yüzeyleri onlarla kaplı. Kimileri reklam, kimileri kamu spotu gibi bişey herhalde. (yavaşça jimnastik hareketleri yapan

o dev bir kadın) Binaların arasında, caddelerdeki boşluklarda yine usul usul süzülen koskoca renkli hologram balıklar. İlk animasyon filmde, kirli paslı, çöplerle dolu kanallarıyla manallarıyla, yaşanmaz hale gelmiş bir disütopik şehir çizilmişti. Filmdeyse o Japon/Çin estamplarının yüksek estetik düzeyinin, uyumunun (soluk çiçek renkleriyle, menkleriyle, o maviler, pembeler) bakmaya doyulmaz, estetik harikası bir atmosfer ortaya çıkmış. Olması gereken "ay ne korkunç şehir" etkisi falan yok ortalıkta. Ben bayıldım o başka. Gelecek tasavvurumuz sürekli değişiyor. "Beşinci Element" filminin o vızır vızır uçan arabaları. Onlar yok. Bi sürü üst yol. Üstüste kademe kademe yollar. "Metropolis"te gördüklerimize çok çok daha yakın. (uçan arabalardan umut kestik herhalde)

Benim adıma, o şehrin üstünde dolaştırıp dolaştırıp dursalar tamamı. Sadece dolaşırsalar. Konu monu hiç olmasa. O da olurdu. Kast sorunlu yalnız. Bir Japon'un ya da bir uzak doğunun oynaması gereken rolü bir Amerikalıya vermeleri tuhaf olmuş tabi. İşin içine milyon milyon

dolarlar falan girince. Dünyanın en güzel kızlarından biri olmazsa sıkılır bunlar diye düşünmüşler herhalde yapımcılar. Haksız da sayılmazlar. Neredeyse bütün planlarda var Scarlett Johansson. Karacaoğlan'ın "Benden selâm söylen gül yüzü yâre./ Bir saat karşımda dursun da gitsin." dediği gibi, Scarlet Johansson tam karşınızda üç boyutlu olarak, toplam tam bir saat kadar durmuş ve gitmiş kadar oluyor. Oluyor. Ben gelecekte dolaşmış gibi olduğum için. Aşırı beğendim filmi. (İmax 3D'nin de marifetiyle tabi) O kadar bana yetiyor. (yetiyor derken lafın gelişi, tekrar gideceğim)

Geleceğe benden daha fazla meraklı olanlar da var. Varmış. Amerikanın kurucularından Benjamin Franklin 1773 yılında, o sıralarda, "ölümü erteleme" meseleleriyle ilgili çalışmalar falan yapan Fransız bilim adamı Jacques Dubourg'a çok kısa bi mektup yazmış. Mektup şöyle: "keşke insanları dondurup ilerde uyandırabileceğimiz bir metod olsaydı. Bu sayede Amerika'nın 100 yıl sonrasını bir günlüğüne görebilmeyi, ardından ölmeyi bile kabul edebilirim"

Sahici tutku bu işte.

Fakiri uyandırısalar yüzyıl sonra, bir günlüğüne. Eğer. Günün ilk yarısında şehri gezer, öğlenden sonra, o yıl yapılmış, geleceği anlatan üç filme gitmek isterdim.

Öyle olurdu herhalde...

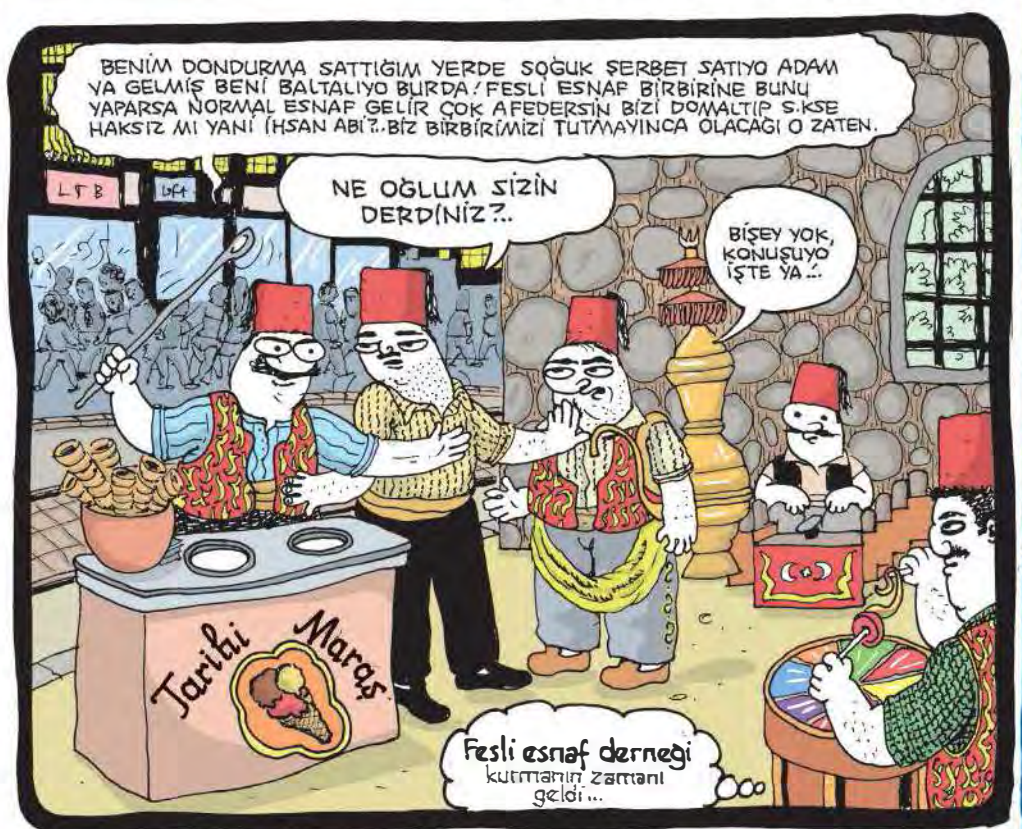
14.30, /19.15/ 21.30

"Matine"ler aynı kaldıysa tabi...

Hepinize dostluk, kardeşlik muhabbet dolu günler diliyorum...

info@cengizustun.com

“kendimi
durduracak
değilim”

Fırat Budacı

NEDEN EVLAT?*

Anlamı bulmak kolay değil. Bulduğun anlamı topluma sunmak daha da zor. Tam olarak bulunamasa bile anlamın bir şeyleri anımsatması ya da anlatıldığında bir hikâyeye sahip olması yeterli. Yan komşum anlamı bulmuş ve şimdi onu duvara çıkıyor. Gecenin bu saatinde tablo ihtiyacı doğmuş demek ki, anlam yarını bekleyememiş. Belki de bu günlerde yoğun bir melankoli batağındaiken boş duvarlar üzerine gelmiş, o da çekiç ve çiviyle duvarlara haddini bildirmek üzere saldırıya geçmiş olabilir. Çakma işi istediği gibi gitmiyor; büyük vuruşların ardından minik düzeltme vuruşları geldiğine göre çiviye sık sık kaydırıyor. Bu duvarlar sağlamdır komşu! Kendi mutfak saatimden biliyorum; sevimli bir aşçının göbeği olarak tasarlanan o saati duvara asmak için verdiğim mücadeleyi dün gibi hatırlıyorum. Bugün olsa duvara hak verirdim, böylesine çirkin bir saate direnen duvara teşekkür eder, aşçıya yol verirdim. Üstelik çivi girmeyen duvarlar apartmanların analiz raporu olarak gösterilir ülkemizde. Depremde ölmeyeceksin demek ki, bundan daha anlamlı bir şey olabilir mi komşu? Hadi bırak artık şu çekici elinden. Ne olduğunu bilmiyorum, ama şu an ayaklarının dibinde duvara dayalı duran o tablo için inan değmez. Bunu bizim salonda asılı duran anlamsız tablolardan biliyorum. Karımın ısrarıyla bu duvarları zorla delip dikkörtgen vücutlu, sarı bir köpek ve ince boyunlu, bulanık bir kedi asmıştım. Hergün onlarla bakışıp bir anlam arıyorum. Kedi neden bulanık bir türlü anlamıyorum.

Vuruşlar, işi bir an önce bitirmek gayesiyle (çivinin artık kaymayacak derinliğe ulaşmasının da cesaretiyle) iyice şiddetlendi. Sonrası sessizlik. Sanırım bitti. Anlam şu an duvardaki yerini alıyor olmalı. Ne var komşu şimdi duvarında? Çılgınlar gibi koşan, sağrıları terlemiş beyaz bir yılki atı mı? Tüm sokağın siyah beyaz, sadece şemsiyenin kırmızı olduğu bir Ikea sanatı mı? Yoksa resimden anlamayanların bile ruhlarında gönenç hissi göverten soyut bir takım şekiller mi? Dedenin resmi olmasın sakın? Hiç sanmam, sepya dedelere eşler izin vermiyor. “Dedene saygım var, onu içinde yaşatabilirsin, ama duvarımda asla! Ben dede değil, bulanık kedi istiyorum!” Çekiç yeniden çalışmaya başladı. İkinci bir

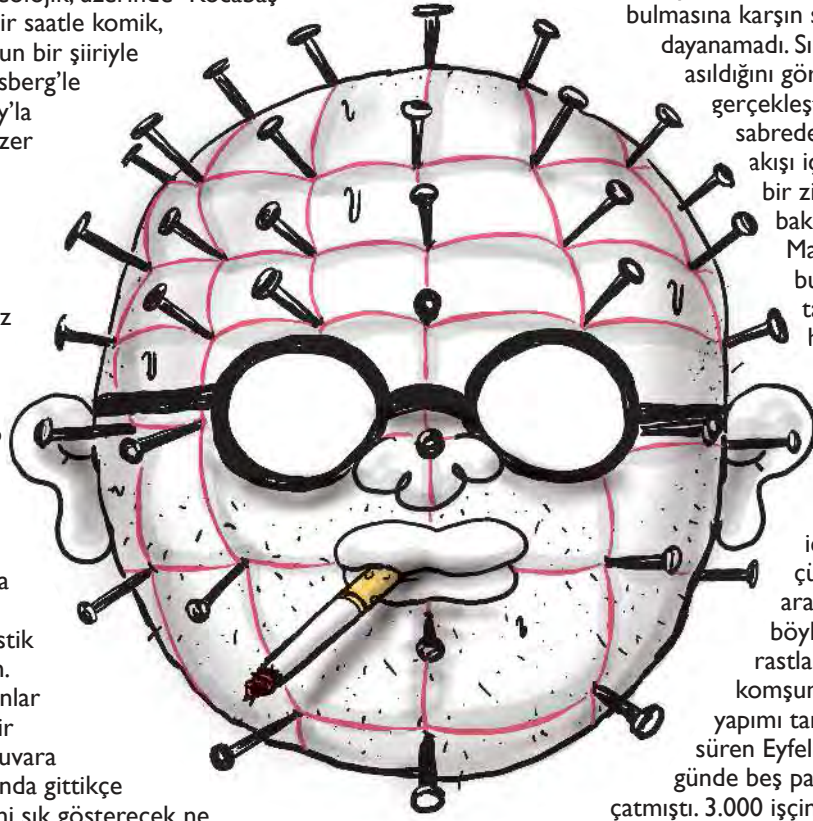
çivi mi? Anlamı tamamlayan başka bir anlam mı var? Galiba çapraz asacak tabloları! Böyle de zevk sahibidir benim dekoratif komşum. Çekiç verin benim beyaz yakalıma asimetrik sanat yapacak. Saat gece yarısına geliyormuş kafasına hiç takmayacak. Komşularının hayatına çekiçle saldırarak. Üstelik ilk çivinin verdiği tecrübeyle bu defa daha da hızlı. Sanki “Apartmanlar İçin Çekiç Kullanım ve Çivi Çakım Yönetmeliği” varmış gibi saat 24.00’e gelmeden bu işi bitirmek istiyor. Saat tam 23.56’da bitirdi gerçekten. Sonrası çapraz asılmış iki tablo ve tam bir sessizlik. Yattığım yerden komşumun duvara astığı çapraz anlamın ne olduğunu düşündüm. Aklıma hiçbir şey gelmeyince kendi duvar tarihimi gözden geçirmeye başladım. Ailemle yaşadığım yıllarda duvar bana yasaktı. Annem, şampanya rengi duvarlarına çivi çakılmasına izin vermiyordu. Zaten o zamanlar duvarlara bir şeyler asabilecek kadar anlamlı bir hayat da yoktu. O yıllarda, annesi anlayışlı ve duvarda anlamı zorlamakta ısrarlı bazı arkadaşlarım saksafon çalan Keny G. ile aynı odada yaşamak zorunda kaldılar. İzmir’de üniversiteye başlayınca, lise yıllarımın kuru duvarlarını protesto edercesine tam bir anlam patlaması yaşadım. Hayat görüşümü duvarlardan sektirip eve gelenlerin gözüne sokmakta kararlıydım. İşe, Kustrica, Tarantino gibi duvara asmalık yönetmenlerin film afişleriyle başladım. Sonrasında duvara anlam üleştirmek konusunda yelpazeyi açarak, Che’yle ideolojik, üzerinde “Kocabaş Sarrafiye” yazan bir saatle komik, İmgehan Lirikboy’un bir şiiriyle gizemci, Allen Ginsberg’le beatnik, Oğuz Atay’la postmodernist, Tezer Özlü’yle depresif, Bilge Karasu’yla felsefik, dedemin gaz lambasıyla nostaljik, İsmet Özel’in “Kapanmaz yağmurun açtığı yaralar çocuklarda” dizesiyle lirik, Edip Cansever’in “Ya alkol olmasaydı” dizesiyle alkolik, Türkan Şoray’ın gençlik fotoğrafıyla estetik ve kendi fotoğrafımla narsistik bir hava yakaladım. Odama gelen insanlar için hayat algımı bir projeksiyon gibi duvara yansıtmak konusunda gittikçe şımarıyordum. Beni şık gösterecek ne bulursam duvara yapıstırıyordum. Üniversite bitince bir şey oldu. Evleninceye kadar yaşadığım evde bomboş, kupkuru duvarlarla başbaşa kaldım. Duvara asılan şeylere yabancılaşmaya başlamıştım. Her gün görüldüğü için sıradanlaşmaya mahkum bir resmin, insanda sürekli anlam uyandırmasının mümkün olmadığına, duvara asılanların ikinci günden itibaren anlamdan sıyrılarak birer aksesuara dönüşmeye başladığına inanıyordum. İnsanoğlu, duvar adı verilen evin dikey bölümlerinin kullanım dışı olmasına dayanamıyor ve onları taklit yoluyla bezeyerek duygulara tahsis etmeye çalışıyordu. Duvarda anlam benim için sahtekarcaydı. Böylelikle uzun zaman duvarlarım boş kaldı. Şimdi düşününce bu coşkumun çok sayıda ve gereksiz olduğunu görüyorum, ama yine de salondaki sarı köpeğe her gün sormadan duramıyorum: “Ne ayaksın lan sen?”

Uyku tutmayınca telefonumdan birbirini tamamlayan ikili tabloları araştırdım. Google bakılırsa, parçalı resim dizaynında ikili tablo pek kullanılmıyordu. Parçalı resim dünyası kapıyı en az üç tablodan açıyor, duruma göre tablo sayısını beşe kadar çıkarıyordu. Bu durumda Çekiç Güç yeniden harekete geçecekti. Bulanık kediye bakarken içim geçmiş.

Yanılmamışım. Ertesi gün öğle saatlerine doğru ilk ses geldi. Günlerden pazar olduğundan duvarı tokatlayarak cevap vermem mümkündür, ama tablo sayısını merak ettiğimden müdahale etmedim. Çekiç oldukça hızlı çalıştı. Elimizde dün geceden iki tablo olduğuna ve şimdi iki kere mola verildiğine göre toplam tablo sayısı beş olmalıydı. Derhal Google’dan beş parçalı tabloları kontrol ettim. Ağaçlar, geyikler, satranç taşları, çiçekler, köprüler, şehirler, Afrikalılar, kuşlar ve hatta Türk Bayrağı bile beş parçalı tabloların konusu olabiliyordu. Acaba komşum neyin, kimlerin ya da nerelerin beş parçaya ayrılmış halini duvarında birleştiriyordu? Duvarındaki her neyse, o şeyi neden tek parça değil de beş parça halinde görmeyi tercih ediyordu?

Büyük resim

Ara sıra yan komşuya kahve içmeye giden karım bu beş parçalı tablonun ne olduğunu bana açıklayabilecek tek insandı. Böyle bir merakı manasız bulmasına karşın sonunda ısrarlarına dayanamadı. Sırf duvarda ne asıldığını görmek için bir ziyaret gerçekleştiremeyeceğini, sabredersen hayatın doğal akışı içinde yer alan bir ziyarette tabloya bakabileceğini söyledi. Mantıklı takliti yapan bu gereksiz düşünce tarzı tam bir haftama mal oldu. Bir hafta sonra, bir pazartesi akşamı eve döndüğümde bana tablonun ne olduğunu açıkladı. Sonuç benim için şaşırtıcıydı, çünkü onca Google aramam sırasında böyle bir tabloya hiç rastlamamıştım. Karşı komşum, 1887-1889 arası yapımı tam iki yıl süren süren Eyfel Kulesi’ni toplam iki günde beş parça halinde duvarına çatmıştı. 3.000 işçinin 2 yıl boyunca 18.038 adet demir parçasını 2,5 milyon perçinle bir araya getirmesini yetersiz bulmuş, Eyfel’i bir de kendisi bir araya getirmişti. Gustave Eiffel bu tabloyu görse sanırım bir süre bakar, sonra “Pourquoi fils?”* diye sorardı. Kafamı kaldırıp bizim duvarda asılı duran hayvanlara baktım. Belki biz de duvarımızdaki sarı köpek ve bulanık kediye parçalamalıydık. Parça parça sanatın tadına bakmalıydık.

Uykusuz Dergisi’nde yayımlanan tüm karikatür, yazı, esri ve karakterlerin yayın hakları saklıdır. Yayınevi ve çizerin yazılı izni alınmaksızın hiçbir yazılı, basılı ve görsel yayın organında ve sanal ortamda kullanılamaz.

Haftalık Mizah Dergisi | 20 NISAN 2017 | Sayı: 503

Haftalık Yaygın Süreli Yayıncı
YAYINCI: MÜREKKEP BASIN YAYIN LTD. ŞTİ.
İMTİYAZ SAHİBİ: Uğur Gürsoy
SORUMLU YAZI İŞLERİ MÜDÜRÜ: Barış Uygur
YAZI İŞLERİ Mdr.Yrd. Nuri Açar

Grafik: Utku Coşkun - Kerem Pişkin - Murat Cengiz Kaligrafi: Şevki Sayışman
Muhasebe: Münire Tahirler Halkla İlişkiler: Songül Yoldaş Ofis Sorumlusu: Selami Yamak
Adres: Asmalımesit Mah. Sofyalı Sok. Hamson Ap. 2-Blok No: 20/12 Kat:1 Beyoğlu / İSTANBUL
Tel: 0 (212) 245 53 38/39 Fax: 0 (212) 245 63 60 • ISSN 1307 - 7619
Baskı: İleri Matbaacılık ve Yayıncılık Tic. A.Ş. Yenibosna / İSTANBUL Tel: 0212 454 33 33
Genel Dağıtım: DPP - 0(212) 622 22 22
Abonelik: Yurtiçi: 190 TL Amerika: 120\$ Avrupa: 80€ Uzakdoğu: 120\$
IBAN Numaralarımız:
TL: TR35 0006 7010 0000 0081 2178 59 USD: TR74 0006 7010 0000 0081 3459 73 EUR: TR42 0006 7010 0000 0081 3459 67

ÖZER AYDOĞAN

